

Nº 22

20. November 1942

42. Aargang

BØR PRISKONTROLLEN SKÆRPES

Alle Arbejdere og Tjenestemænd, som i Tiden siden Krigsudbruddet har maattet se deres Realløn vise en fortsat nedadgaende Kurve, ser stadig med Betænkelighed paa Prisudviklingen.

Da der i 1940 blev dekretet Stop for Stigningen i Lønningerne, var det Meningen, at Stigningen i Varepriserne ogsaa skulde standses, men det maa noteres som en beklagelig Kendsgerning, at man ikke fra de priskontrollerende Myndigheders Side synes at have været lige saa streng og ubønhørlig i Henseende til Regulering af Fortjenester og Avancer, som Arbejds- og Forligsnævnets Formandsskab har været, naar det har drejet sig om Arbejdslovnningernes Tilpasning til det forhøjede Prisniveau. Hertil kommer, at visse Erhverv ligger helt uden for Priskontrollen. Store Dele af Befolkningen — ogsaa uden for Arbejderklassens Rækker — har ikke kunnet forstaa, at til Trods for at Strejker og Lockouter i Almindelighed maa siges at være forbudt, har vi alligevel maattet se, at dette eller hint Erhverv ligefrem har truet med Produktionsstrejke, for saa vidt et fremsat Ønske om Prisforhøjelse ikke blev imødekommet.

Under alt dette har man spurgt sig selv, om der ikke førtes en for lemfældig Prispolitik, og om Prisloven ikke burde skærpes. Det er derfor glædeligt, at Arbejderbevægelsens Erhvervsraad har taget sig af dette Spørgsmaal og den 4. ds. rettet en Henvendelse til Handels-

ministeren herom. Erhvervsraadet indleder sin Skrivelse saaledes:

„Da den gældende Prislov udløber den 30. November d. A., og da Regering og Rigsdag saaledes i de kommende Uger skal tage Stilling til Landets fremtidige Prispolitik, skal Arbejderbevægelsens Erhvervsraad herved tillade sig at gøre Ministeren bekendt med Arbejderbevægelsens principielle Syn paa Prislovgivningen.

Der henvises for Tiden jævnlig til, at Detailpristallet ikke er steget saa meget i det 3. Krigsjaar som i de to første. Man ser i denne Kendsgerning et Bevis paa Prislovens Effektivitet, hvoraf man atter slutter, at saa behøver den ikke yderligere at styrkes. En Undersøgelse af Prisbevægelsen for de Varegrupper, der indgaar i Detailpristallet, viser imidlertid, at de Grupper, som Prisloven behersker, *ikke* er steget mindre end de øvrige. Detailpristallets afdæmpede Stigning afgiver saaledes ikke noget Bevis for, at Prisloven er stærk nok til at modstaa en ny Bølge af Stigninger i de tilgrundliggende Priser og Omkostninger. Det er ikke en ren teoretisk Fare, der her afmales. De Prisstigningstendenser, som dels har ligget i Dvale, og som det dels er lykkedes at holde i Skak i 1941—42, eksisterer nemlig stadig, ja tager til i Styrke, efterhaanden som Vareforsyningen indskrænkes, og Pengerigeligheden vokser. I den herved fremkommende Situation frembyder disse latente Prisstigningstilbøjeligheder en

alvorlig Fare, som kan blive aktuel med kort Varsel.

Hertil kommer, at alene den Omstændighed, at Detailpristallet alt i alt er steget med 54 % siden Juli 1939, medens Lønninger og Indtægter for den mindrebemidlede Del af Befolkningen langt fra er steget tilsvarende, maa opfordre til at skærpe Prispolitiken.

Arbejderbevægelsens Erhvervsraad er derfor af den Opfattelse, at saavel det allerede eksisterende, usædvanligt høje Prisniveau som Hensynet til den fremtidige Prisudvikling afgjort taler for en Skærpelse af den gældende Prislov."

Af Foranstaltninger, som maa anses for egnede i denne Henseende, peger Erhvervsraadet først og fremmest paa, at Bestemmelserne om Kalkulering af Varepriserne maa ændres saaledes, at Virksomhederne ikke uden videre kan vælte Omkostningsstigninger over paa Forbrugerne. For saa vidt det skal lykkes at holde Priserne nede, maa den enkelte Virksomheds Evne til at bære sine Udgifter være afgørende for, om en Forøgelse af Omkostningerne skal lægges til Vareprisen eller ej. Medens det for mange smaa Virksomheder sikkert vil være nødvendigt, at de fortsat faar fuld Dækning for Omkostningsstigninger, vil en hel Del store Virksomheder paa den anden Side meget vel kunne taale en Nedsættelse af Nettofortjenesten.

Desuden foreslaar Erhvervsraadet, at de priskontrollerende Myndigheder udstyres med en Kartelliseringsbemyndigelse, saa flere Brancher kan faa ensartede Kalkuleringsregler og fælles Prisfastsættelse m. v.

Endelig rejser Erhvervsraadet Spørgsmaalet om Priskontrolraadets Sammensætning. Man mener ikke, at Forbrugernes Interesser kan siges at være tilstrækkeligt varetaget ved den nuværende Repræsentation og Afstemningsmaade. Saa længe Forbrugerne ikke har lige saa mange Repræsentanter i Raadet som Handel og Produktion har, bør disse sidstes Repræsentanter ikke ved deres Stemme have den afgørende Indflydelse paa Priskontrolraadets Beslutninger.

Arbejderbevægelsens Erhvervsraad giver sluttelig Udtryk for det Haab, at Myndighederne vil tage Hensyn til de fremførte Synspunkter, saa Prispolitiken i højere Grad end det hidtil har været Tilfældet, kommer i Overens-

stemmelse med den Indtægtsregulering, Regeringen har gennemført over for Lønmodtagerne.

Ogsaa vi haaber, at Erhvervsraadet maa faa Held med sine Bestræbelser, saa der kan komme Ro om dette Spørgsmaal, og saaledes at man virkelig faar Indtrykket af, at det ikke blot er Arbejdere og Tjenestemænd, som skal holde for, naar der er Tale om Indtægtsbegrænsninger.

NY TRAFIKMINISTER

Paa Grund af Forholdenes Udvikling skete der den 9. November en Del Omskiftninger inden for Regeringen, ved hvilken Lejlighed 4 af de hidtidige Ministre udtraadte og erstattedes med andre. Samtidig udvidedes Antallet af Ministre med 1 til ialt 13.

I Forbindelse hermed foretoges en Omlægning af visse af Ministeriernes hidtidige Arbejdsomraader. Dette var bl. a. Tilfældet med Ministeriet for offentlige Arbejder, hvoraf der nu er udskilt et særligt Trafikministerium. Vor hidtidige Minister, Gunnar Larsen, der siden 8. Juli 1940 har ledet Ministeriet for offentlige Arbejder, fortsætter som Leder af dette Ministerium, men da der som nævnt er oprettet et nyt Trafikministerium, betyder dette bl. a., at Jernbanepersonalet nu har faaet en ny Minister. Hertil er udnævnt *Niels M. A. Elgaard*.

Trafikminister Elgaard, som tilhører Partiet Venstre, har siden 1922 været Redaktør af „Randers Dagblad“, og han kom samme Aar ind i Folketinget. Siden 1930 har han været Medlem af Jernbaneraadet.

Det er første Gang, vi har et officielt Trafikministerium og en Minister med denne Titel; thi selv om man i mange Aar almindeligvis har benævnt den Minister, under hvem bl. a. Statsbanerne hørte, for Trafikminister, har den officielle Titel i de sidste 48 Aar dog været Minister for offentlige Arbejder. Indtil 15. Januar 1894 hørte Banerne under Indenrigsministeriet; der foretoges den Gang en Deling af Arbejdet og oprettedes et særligt Ministerium for offentlige Arbejder, hvilken Ordning saaledes har holdt i henved 50 Aar, indtil Arbejdsmængden har ophobet sig saa meget, at det har været nødvendigt nu at oprette et selvstændigt Trafikministerium.

Historien om den lille Fjer, der blev til syv fede Høns.

Den 4. November, samme Dag som sidste Nummer af vort Blad udkom, bragte Københavner-Dagbladet „B. T.“ paa Grundlag af en Holbækmeddelelse en i stort Udstyr opsat For-sideartikel om en Togulykke, der blev afværget i sidste Øjeblik ved at en Togbetjent med Fare for sit eget Liv rev Vakuumledningen over og derved standsede Toget, hvorefter der var tilbudt ham en Belønning paa 25 Kr. Bortset fra de store Overskrifter havde Artiklen følgende Ordlyd:

„Paa en mærkelig Maade er det nu blevet oplyst, at en Togkatastrofe er blevet afværget i sidste Øjeblik paa Vipperød Station paa Nordvestbanen. Et Aftentog fra København, hvis Lokomotivfører oversaa Stopsignalerne, kørte med 50 km:s Fart ind paa Stationen, hvor der paa samme Spor holdt et Tog, der skulde i modsat Retning.

Katastrofen blev afværget af en resolut Konduktør. Da han ikke paa Grund af den stopfyldte Toggang kunde naa frem til Nødbremsen, sprang han med Fare for sit eget Liv ud paa Bufferne mellem to Vogne, og rev Vakuumledningerne over, hvorved Toget standsede paa faa Meter. Det var i yderste Øjeblik. Københavntoget standsede kun 5 Meter fra det holdende Tog. Flere Hundrede Mennesker havde svævet i Livsfare.

Lokomotivføreren, der havde overset Stopsignalet, blev afskediget, mens Konduktøren, der afværgede Togkatastrofen, maatte paa Sygehuset i lang Tid paa Grund af nogle Kvæstelser, han havde paa draget sig. Han har nu fra Statsbanerne modtaget en Takkeskrivelse samt en Erkendtlighed paa 25 Kr. for Bedriften. Han har dog afslaaet at modtage denne Erkendtlighed.“

Da vore sjællandske Medlemmer ikke kendte noget til en truende Togulykke som her omtalt eller til noget om en for en saadan Forseelse afskediget Lokomotivfører, fik vi naturligvis en hel Del Opringninger. Heldigvis kunde vi overfor Spørgerne dementere den citerede Artikels Rigtighed og oplyse, at det sikkert drejede sig om en forvansket Gengivelse af et for mere end 1½ Aar siden passeret Tilfælde, hvor en Lokomotivfører kørte et Stykke for langt frem paa Vipperød Station, fordi han under Indkørslen havde faa Snavs i Øjet. Generaldirektoratet var imidlertid prisværdig hurtig i Vendingen, det tilstillede aldeles omgaaende „B. T.“ et Dementi, der næste Dag kunde læses i Bladet og havde følgende Ordlyd:

1. Det passerede indtraf den 12. Marts 1941.
2. Lokomotivføreren for Toget fra København oversaa ikke et Stopsignal, idet der for dette Tog, som skulde standse ved Vipperød for Krydsning, var stillet Signal til Indkørsel.
3. Nævnte Lokomotivfører blev under Indkørslen blændet af noget Kulstøv, saa at han mistede Orienteringen et Øjeblik og først blev klar over Togets Position paa Stationsomraadet, da Lokomotivet var passeret Stationsbygningen.
4. Det modgaaende Tog holdt ikke paa Stationen under førstnævnte Togs Indkørsel, men uden for det vestlige Indkørselssignal.
5. Der var 70—100 Meters Afstand mellem de to Lokomotiver, da disse var standset.
6. Lokomotivføreren blev ikke afskediget som Følge af det passerede, men blev ikendt en Bøde. Han søgte sin Afsked paa Grund af Alder (66 Aar) med Udgangen af 1941.
7. Generaldirektoratet udtalte en Tak og Paaskønnelse overfor Togbetjenten for udvist resolut Optræden og god Konduite og tildelte ham en Ducør paa 25 Kr. Dette Beløb ønskede Togbetjenten dog ikke at modtage. Hertil ønsker man at knytte den Bemærkning, at han ved Undersøgelsen har udtalt, at han ikke mente, at hans Handlemaade havde været forbundet med nogen Fare for ham personlig. Ved en senere Undersøgelse er det iøvrigt oplyst, at Togbetjenten ikke brugte det Nødbremsetræk, der fandtes i hans umiddelbare Nærhed inde i Vognen.

Der var herefter ikke mere tilbage af Historien. En Del Blade har dog naaet at faa omtalt Sagen, i eet Tilfælde med den Tilføjelse om Statsbanernes „generøse“ Tilbud om Paaskønnelse, „at man kvier sig ved at tro paa Historien, der lyder som et Eventyr, men desværre — for Statsbanerne — er sand“; (hvad den altsaa ikke er. Red.). Det paagældende Blad benyttede Lejligheden til et Angreb paa Statsbanernes regnskabsmæssige Forhold, idet det forarget tilføjede:

„Hvem er det egentlig, som betaler Statsbanernes Underskud? Er det ikke os andre — almindelige Skatteydere? Og mon vi havde mærket det synderligt, om denne Mand var blevet belønnet paa en passende Maade i Stedet for nærmest at blive gjort til Grin?“

Saaledes endte denne Historie. Dersom Generaldirektoratet ikke saa hurtigt havde stillet Tingene paa Plads, vilde den paagældende Artikel sikkert have fundet Vej ud til mange flere Blade.

REGULERINGSTILLÆGS- ORDNINGEN

PROTOKOL over

*Forhandlingerne den 19. Oktober 1942 mellem Fi-
nansministeren, de 3 Centralorganisationer og
Danmarks Lærereforening.*

Til Forhandling:

- I. Reguleringstillægsordningen fra 1. Novem-
ber d. A. til 31. Marts n. A.
- II. Henvendelse fra Centralorganisation II af 29.
Juni d. A. vedrørende Beregning af Regule-
ringstillæget til kvindelige Tjenestemænd,
der er Forsørgere.
- III. Udkast fra Statistisk Departement til Lovfor-
slag med Bemærkninger om Ændring af Tje-
nestemandslovens § 90, Stk. 3.

Til Stede var:

For Finansministeriet: Finansministeren, Departe-
mentschef K. H. Kofoed, Kontorchef Skade, Kontor-
chef J. Dybdal, Ekspeditionssekretær Ulrik Ander-
sen og Sekretær J. Nielsen.

For Statstjenestemændenes Centralorg. I (Funk-
tionærklasserne): Landstingsformand Ch. Petersen,
Forretningsfører Th. Pedersen, Overpakkemester P.
Jensen, Politiasistent Schytt-Larsen, Kriminalas-
sistent Carl Nielsen, Sekretær Chr. Vejre, Lokomo-
tivfører Soph. Jensen, Plejer Johs. Hansen og Over-
toldbetjent Kaj Olsen.

For Statstjenestemændenes Centralorg. II (Em-
bedsklasserne): Stationsforstander Høgsgaard, Kon-
torchef Lynard, Postmester Dræbel, Toldinspektør
Thomas, Kontrolør Holst Christensen, Kontorassi-
stent Fru O. E. Steffensen og Kontorassistent Fru
Ellen Nielsen.

For danske Statsemployer Samraad: Rek-
tor Bang, Professor H. M. Hansen, Kontorchef
Strøm og Kontorchef Holbøll.

For Danmarks Lærereforening: Førstelærer K. A.
Kristensen, Lærer P. Nygaard, Viceskoleinspektør
Christiansen, Lærer Thomsen Nielsen, Kommune-
lærerinde Frk. Magdalene Jørgensen og Lærerinde
Frk. Garly.

I.

Finansministeren aabnede Forhandlingerne og
udtalte, at Loven af 13. Marts 1942 angaaende Re-
guleringstillæg til Tjenestemænd og Pensionister
har Gyldighed for hele Finansaaret 1942/43, idet det
dog i Lovens § 8 er bestemt, at den inden 1. No-
vember 1942 skal forelægges Rigsdagen til Revi-
sion.

Siden Lovens Vedtagelse foreligger kun ringe
Prisstigninger, hvilket bl. a. fremgaar af, at Tje-
nestemændenes Udgiftstal, der for Januar 1942 ud-
gjorde 4200, i Juli 1942 kun er steget til 4271 eller
med 1,7 % og saaledes fortsat befinder sig i Regu-
leringstillægsinterval 4195—4298. I samme Tidsrum
er Detailpristallet steget fra 278 til 283 eller med
omtrent tilsvarende Procent, medens det saakaldte
„skrællede“ Pristal i samme Periode er steget fra

275 til 277 eller med 0,73 %. For saa vidt an-
gaar Arbejderne i det fri Erhverv har De samvir-
kende Fagforbund givet Afkald paa i indeværende
Efteraar at rejse Krav om Lønforhøjelse bortset fra
Lønningerne til Landarbejderne, der uden Resultat
er søgt forhøjet.

Ministeren paaregnede, at Centralorganisatio-
nerne vilde indtage et principielt tilsvarende Stand-
punkt, saaledes at den almindelige Reguleringstil-
lægsordning for Tjenestemændene ikke paa nærvæ-
rende Tidspunkt blev krævet ændret. Derimod hav-
de Organisationerne allerede ved Forhandlingerne
i Marts Md. d. A. rejst Spørgsmaal om en Forbedring
af Reguleringstillægsordningen for ugifte Tjeneste-
mænd under 40 Aar og dermed ligestillede. Paa det
dæværende Tidspunkt mente man ikke fra Rege-
ringens Side at kunne tage dette Spørgsmaal op til
Behandling, men lovede nærmere at overveje
Spørgsmaalet, uden at der dog blev givet noget Til-
sagn om senere Gennemførelse af Lønforhøjelser
for de paagældende Tjenestemænd.

Paa Grundlag af de tidligere førte Forhandlinger
har man imidlertid nu i Finansministeriet og inden-
for Regeringen overvejet Muligheden af at for-
bedre Lønningerne for de ugifte Tjenestemænd un-
der 40 Aar, for hvis Vedkommende det maa erken-
des, at Tjenestemandlovens Reguleringstillægsord-
ning, hvorefter de paagældende kun har Ret til $\frac{1}{3}$
af Reguleringstillæget for gifte Mænd, under de
indtraadte Prisstigninger har medført, at Dyrtids-
kompensationen har været ringe.

Ved Bedømmelsen af Sagen maa det imidlertid
ogsaa tages i Betragtning, at den foreslaede For-
højelse af Reguleringstillæget for ugifte dels med-
fører en ikke ubetydelig Merudgift for Staten —
ca. $2\frac{1}{2}$ Mill. Kr. — men ogsaa vil faa Konsekven-
ser for kommunale Tjenestemænd og forskellige
andre Funktionærer, hvilket under den foreliggen-
de finansielle Situation maner til nogen Tilbage-
holdenhed med Hensyn til Omfanget af eventuelle
Forhøjelser af Reguleringstillæget for de paagæl-
dende.

Organisationernes Krav, der senest er formule-
ret i en Skrivelse af 10. September 1942 fra Central-
org. I, gaar ud paa, at de ugifte Tjenestemænd un-
der 40 Aar faar samme Reguleringstillæg som ugifte
over 40 Aar, d. v. s. $\frac{2}{3}$ i Stedet for som hidtil $\frac{1}{3}$.

Efter Regeringens Opfattelse bør et saa vidtga-
ende Forslag ikke gennemføres, men under Hen-
syn til, at det indenfor Tjenestemændenes Lønord-
ning drejer sig om et begrænset Omraade af sær-
lig Karakter, hvor der er paavist specielle Vanske-
ligheder for Tjenestemændene paa Grund af den
hidtil reducerede Dyrtidsregulering, er Regeringen
villig til at foreslaa Rigsdagen en Ordning, hvor-
efter de ugifte Tjenestemænd bliver delagtige i Re-
guleringstillægsstigningen under Krigen med $\frac{2}{3}$ i
Stedet for $\frac{1}{3}$, saaledes at der af det indtil 1. April
1939 gældende Reguleringstillæg fortsat ydes $\frac{1}{3}$
til de ugifte under 40 Aar. Reguleringstillæget til
de ugifte vilde herefter for Maanederne November
1942—Marts 1943 kunne forhøjes med $\frac{1}{3}$ af 8 Por-
tioner.

Ministeren haabede, at Centralorganisationerne vilde kunne tiltræde en saadan Ordning.

Landstingsformand Ch. Petersen udtalte, at den Ordning vedrørende Reguleringstillæget, der for Tjenestemændene blev truffet i Foraaret 1942, ikke blev tiltraadt af Tjenestemændenes Centralorganisationer, navnlig fordi den kun gav Tjenestemændene Halvdelen af den Reguleringstillægning, de efter Tjenestemandsløven var berettiget til, og dette uagtet man Aaret forud ogsaa kun havde givet Halvdelen af den lovhjemlede Stigning. Forholdet er nu det, at der af de i Tjenestemandsløven hjemlede Reguleringstillægsportioner er frataget Tjenestemændene ialt 5, og for en saadan Ordning ønskede Organisationerne ikke at tage noget Medansvar.

Mange Tjenestemandslønninger andrager i Øjeblikket ca. 3000 Kr. for Forsørgere, og en Undladelse af at yde de nævnte 5 Portioner Reguleringstillæg, der repræsenterer ca. 500 Kr., medfører en alt for stærk Beskæring af Lønningerne. Tiden har ogsaa givet Organisationerne Ret i, at det ikke vilde have været rimeligt, om den senest truffene Ordning var blevet tiltraadt, dels fordi Prisstigningen er fortsat, dels fordi det staaer galt til i mange Hjem, hvor Lønningerne er ganske smaa.

Tjenestemændene hæfter sig ogsaa ved, at denne Lønpolitik, der ligeledes omfatter Arbejderne i det fri Erhverv, gennemføres under Omstændigheder, hvor andre Samfundsklasser har betydelige Indtægter.

Centralorganisationerne ønsker derfor stadigvæk at opnaa det i Tjenestemandsløven hjemlede Antal Reguleringstillægsportioner, som tidligere er frataget dem. Man er ganske vist ikke blind for de foreliggende Vanskeligheder og ogsaa klar over, at den Omstændighed, at Arbejderlønningerne i det fri Erhverv ikke er blevet forhøjet, gør Situationen noget ugunstig for Tjenestemændene, men det maa herved bl. a. tages i Betragtning, at Arbejderne indtil 1939 gennem de stedfundne Lønforhandlinger opnaaede forskellige Lønforbedringer, medens Tjenestemændenes Grundlønninger har været uændret siden 1931.

Taleren fremhævede endvidere, at der ved Beregning af Udgiftstallet sker Fradrag paa forskellige Omraader og bortses fra visse udenlandske Varer, saaledes at en fuld Regulering paa Grundlag af Udgiftstallet end ikke vilde bringe Tjenestemændene fuld Dækning for Dyrtidsstigningen. Den gældende Ordning er derfor uholdbar og uretfærdig overfor Tjenestemændene, hvis daarlige økonomiske Situation ogsaa belyses gennem den omfattende Gældsstiftelse, der foregaar, og som kan bekræftes af Tjenestemændenes Laaneinstitutioner.

Taleren henstillede derfor, at der blev gennemført en almindelig Forbedring af Reguleringstillæget til Tjenestemændene.

Hvad særlig angaar de ugifte under 40 Aar, burde man efter Centralorganisationernes Opfattelse gaa over til at anvende samme Sats som for de ugifte over 40 Aar, nemlig $\frac{2}{3}$. Det maa imidlertid indrømmes, at der ved det af Finansministeren

fremsatte Forslag er vist Imødekommede overfor Organisationernes Krav om en Forbedring.

Taleren kunde imidlertid ikke tiltræde, at man indenfor Forslagets Rammer opgjorde Stigningen til $\frac{1}{3}$ af 8 Portioner, idet der siden 1. April 1939 faktisk er sket en Forhøjelse med 9 Portioner. Der ydes nu 15 Portioner, men pr. 1. April 1939 hjemlede Tjenestemandsløven kun 6 Portioner, medens der ved den midlertidige Lov af 15. Marts 1939 tilvejebragtes Hjælp til Ydelse af en *ekstraordinær* Portion af Reguleringstillæget i Finansaaret 1939/40, saaledes at der ligesom i det foregaaende Finansaar udbetaltes 7 Portioner, skønt den meget beskedne Nedgang i Udgiftstallet fra 2853 til 2831 efter Tjenestemandsløvens Regler skulde have medført Bortfald af 1 Portion.

Taleren henstillede derfor, at Tillæget til de ugifte under 40 under alle Omstændigheder blev forhøjet med $\frac{1}{3}$ af 9 Portioner, men indenfor Centralorg. I ønskede man iøvrigt nærmere at overveje Ministerens Forslag, før man tog Stilling til dette.

Stationsforstander Høgsgaard bemærkede, at Landstingsformand Ch. Petersens Udtalelser dækker de Betragtninger, som man mener at maatte anlægge i Centralorg. II, og Taleren maatte især protestere imod, at de af Arbejds- og Forligsnævnets Formandsskab afsagte Kendelser vedrørende Arbejderlønningerne nu og i Fremtiden skal være bindende for Statens Tjenestemænd.

For saa vidt angaar Finansministerens Forslag vedrørende Forhøjelse af Reguleringstillæget til de ugifte under 40 Aar erkendte Taleren, at der ved den foreslaaede Ordning var vist Imødekommede overfor de paagældende Tjenestemænd, men man ønskede indenfor Centralorg. II nærmere at drøfte Forslaget, før man tog Stilling til dette. Den omhandlede Gruppe af Tjenestemænd er i Øjeblikket meget daarligt stillet, og dette gælder ikke mindst Elever og Medhjælpere ved de store Etater, der for beskedne Lønninger maa klare sig paa Steder, hvor de selv maa sørge for Kost og Logi.

Centralorganisationen har indhentet detaljerede Oplysninger om Forholdene for Elever og Medhjælpere paa et betydeligt Antal Stationer, og det fremgaar heraf, at der, naar Udgifter til Kost, Logi og Skat er afholdt, praktisk talt intet er tilovers til Dækning af andre Udgifter.

Taleren fandt derfor principielt, at man for de ugifte under 40 Aar burde gaa over til at beregne Reguleringstillæget med $\frac{2}{3}$ i Stedet for $\frac{1}{3}$, men Ministerens Forslag vilde nu nærmere blive overvejet.

Rektor Bang tiltraadte paa Samraadets Vegne de af de to foregaaende Talere fremsatte Bemærkninger. Indenfor Samraadet er der ingen Tilfredshed med den gældende Ordning, og jo længere Tid, der hengaar under denne, desto stærkere bliver en Forbedring paakrævet.

Taleren henstillede, at det hidtidige Tillæg paa 15 % til de paa Finansaaret opførte Honorarer, der maa anses for urimelig lavt, blev forhøjet, saaledes at det kom til at staa i mere passende Forhold til Honorartillæget ifølge Tjenestemandsløvens § 92,

der for Tiden udgør 38 %, hvilket efter tidligere Praksis maatte berettige til et Procenttillæg paa i hvert Fald 20 % til Finanslovshonorarerne.

Taleren henledte i denne Forbindelse Opmærksomheden paa, at Finansministeren ved den i Marts d. A. afholdte Forhandling havde givet Udtryk for, at der var „holdt lidt i Reserve“ til Tjenestemændene paa det omhandlede Omraade.

Samraadet vilde gerne have Lejlighed til at overveje Ministerens Forslag vedrørende Reguleringstillæget til de ugifte under 40 Aar, inden man tog Stilling til dette.

Førstelærer Kristensen kunde i det hele og store tiltræde det af de øvrige Organisationsrepræsentanter anførte.

Taleren fremhævede den vanskelige økonomiske Situation, som foreligger i mange Lærerrhjem, og henviste i Forhold hertil til de gunstige Indtægtsmuligheder, der forelaa i andre Samfundsklasser.

Danmarks Lærerforening maa kræve, at Lærernes økonomiske Forhold ikke forringes i Forhold til den øvrige Befolknings Levevilkår, og Foreningens Krav gaar ud paa, at der nu tillægges Tjenestemændene de 5 Portioner Reguleringstillæg, som man tidligere har maattet give Afkald paa, idet man betoner, at de 3½ Portion, der i Foraaret 1941 blev givet Afkald paa, maaske bør tilbageholdes indtil videre af Hensyn til Kapløbet mellem Lønninger og Priserne paa Livsfornødenheder.

Særlig for saa vidt angaar Pensionister fra før 1919 anbefalede Taleren, at der blev ydet fuldt Reguleringstillæg under Hensyn til Pensionernes beskedne Størrelse.

Fra Lærerforeningens Side ønsker man derhos, at Bestemmelsen i § 6 i Loven af 13. Marts 1942, hvorefter Finansministeren er bemyndiget til for Statstjenestemænd og Statspensionister, der er fyldt 60 Aar, og hvis Reguleringstillæg er blevet nedsat eller fremtidig nedsættes som Følge af Ændringer i deres ægteskabelige Stilling eller Husstandsforhold, at bestemme, at Reguleringstillæget, saafremt særlige Forhold taler derfor, fortsat kan udbetales med det fulde Beløb, maatte blive ændret, saaledes at Ansøgning i hvert enkelt Tilfælde ikke fremtidig var nødvendig.

Finansministeren udtalte, at det under Hensyn til samtlige foreliggende Forhold maa anses for absolut ugørligt paa indeværende Tidspunkt at forestage nogen almindelig Forhøjelse af Tjenestemændenes Reguleringstillæg. Stigningen i Udgiftstallet siden Januar 1942 giver ingen væsentlig Begrundelse herfor, og det maa ogsaa tages i Betragtning, at der ikke for Arbejderne i det fri Erhverv er gennemført Dyrtdsforhøjelser. Naar det anføres, at Arbejderlønningerne i Tiden indtil 1939 er å jourført paa anden Maade end Tjenestemandslønningerne, maa det paa den anden Side fremhæves, at der med Tjenestemandsansættelsen er forbundet betydelige Fordele, i hvilken Henseende man bl. a. kunde henvise til den i det fri Erhverv gennemførte Arbejdsdeling, der i Øjeblikket omfatter ca. 70,000 Arbejdere. Ved Vurderingen af Arbejder-

lønningerne maa der ogsaa tages Hensyn til Muligheden for Arbejdsløshed, der ganske vist er ret varierende, men dog eksempelvis i 1940 var af meget betydeligt Omfang.

Om nogen væsentlig Udvidelse af Forslaget om Reguleringstillæget til de ugifte under 40 Aar kunde der ikke være Tale, men Ministeren var villig til at overveje Spørgsmaalet om at beregne Tillæget paa Basis af 9 Portioner i Stedet for som oprindeligt paatænkt.

Paa nærværende Tidspunkt kunde Ministeren ej heller tiltræde nogen Forhøjelse af Honorartillæget. Det er maaske nok rigtigt, at „der er holdt lidt i Reserve“, men en Ændring maa forudsætte yderligere Prisstigninger, hvorfor Spørgsmaalet maa stilles i Bero.

For saa vidt angaar Reguleringstillægsordningen for Pensionister fra før 1919 skønnes der ikke at være tilstrækkeligt Grundlag for en Ændring af den almindelige Reguleringstillægsordning, hvorved det bl. a. maa tages i Betragtning, at der i sin Tid ved forskellige Love er sket Forbedringer af Pensionsordningen. En Ændring af de gældende Regler om Bibeholdelse af det fulde Reguleringstillæg til 60-aarige maa ligeledes afvises som unødvendig, idet ethvert blot nogenlunde velbegrundet Andragende hidtil er imødekommet.

Departementschef K. H. Kofoed redegjorde for Reguleringstillægsordningen i Finansaaret 1939/40, der danner Udgangspunktet for den Forhøjelse, som nu er foreslaaet tillagt de ugifte Tjenestemænd under 40 Aar.

Ved Forslagets Udarbejdelse har man i Finansministeriet lagt Vægt paa, at der i 1939/40 blev ydet 7 Portioner af Reguleringstillæget, medens der i Dag ydes 15 Portioner, saaledes at Stigningen udgør 8 Portioner, men det er naturligvis rigtigt som af Landstingsformand Ch. Petersen anført, at der efter Udgiftstallet i Januar 1939 kun tilkom Tjenestemændene 6 Portioner af Reguleringstillæget i 1939/40, saaledes at man paa en Maade kan sige, at der er ydet ialt 9 Portioner til Dækning af den siden 1. April 1939 indtraadte Prisstigning.

Kontorchef Strøm omtalte Forholdet imellem Tjenestemandslønninger og Arbejderlønninger og fremhævede bl. a., at der ved Vurdering af de sidstnævnte Lønninger maatte tages væsentligt Hensyn til Akkordtillægene, medens Nævnskendelserne alene vedrører Timelønnen.

For saa vidt angaar Honorartillæget bemærkede Taleren, at selv om der maaske nok er nogen Begrundelse for at opretholde en vis Forskel mellem Tillæget til disse Honorarer og til Honorarerne efter § 92, var den bestaaende Forskel mellem 15 % og 38 % altfor stor, hvorfor Samraadet maa henstille, at der nu gennemførtes en Honorarforhøjelse.

Viceskoleinspektør Christiansen henstillede, at Pensionsordningen for Pensionister fra før 1919 blev forbedret.

Finansministeren fastholdt det tidligere indtagne Standpunkt vedrørende Honorartillæget, Pensionsordningen og Ordningen vedrørende Regule-

ringstillæg til 60-aarige Tjenestemænd og Pensionister.

Departementschef K. H. Kofoed gav en Redegørelse for Forholdet mellem de i § 92 omhandlede Honorarer og Finanslovshonorarerne, hvilke sidstnævnte udgør en aldeles overvejende Procent af det samlede Antal Honorarer.

II.

Stationsforstander Høgsgaard udtalte, at Centralorg. II i Skrivelse af 4. Marts 1942 havde henvendt Finansministerens Opmærksomhed paa det Misforhold, der er til Stede mellem Tildelingen af Reguleringsstillæg til gifte kvindelige Tjenestemænd ($\frac{1}{3}$ og $\frac{2}{3}$) og Lov om Ægteskabs Retsvirkninger af 18. Marts 1925. I en senere Skrivelse af 29. Juni 1942 har Centralorganisationen stillet Forslag om, at der i alle Tilfælde, hvor det konstateres, at en kvindelig Tjenestemand har Forsørgerpligt som Eneforsørger, ydes hende Reguleringsstillæg efter samme Regler som for mandlige gifte Tjenestemænd, idet man særlig har foreslaaet, at der i følgende Tilfælde ydes fuldt Reguleringsstillæg:

- 1) Naar Manden faar Invaliderende.
- 2) Naar Aldersrente nægtes Manden under Hensyn til Hustruens Indtægt, og hans Indtægt ikke overstiger det Beløb, der er afdragsfrit i Henhold til Aldersrenteloven.
- 3) Naar der under Mandens Sygdom nægtes ham Socialhjælp under Henvisning til Hustruens Forsørgerpligt.
- 4) Under Mandens Arbejdsløshed.

Som Svar paa denne Henvendelse har Finansministeriet udtalt, at Spørgsmaalet om en Ændring af de gældende Reguleringsbestemmelser som den af Organisationerne ønskede efter Finansministeriets Mening burde udskydes til at foretages i Forbindelse med Lønningens Revision.

Taleren henstillede imidlertid, at Sagen blev gjort til Genstand for fornyet Overvejelse, idet Spørgsmaalet, der ganske vist ikke havde Betydning for mange Tjenestemænd, under den nuværende Situation trængte til en Løsning, der eventuelt kunde gennemføres paa den Maade, at der blev skabt Hjemmel for en almindelig Bemyndigelsesregel for Finansministeren til Udbetaling i særlige Tilfælde af fuldt Reguleringsstillæg.

Efter yderligere Udtalelser af Departementschef K. H. Kofoed, Landstingsformand Ch. Petersen, Førstelærer Kristensen og Postmester Dræbel udtalte *Finansministeren*, at man vilde gøre Spørgsmaalet til Genstand for fornyet Overvejelse i Finansministeriet, idet en eventuel Bemyndigelsesregel i paa kommende Tilfælde vilde kunne optages paa Normeringsloven.

III.

Kontorchef Skade redegjorde for det foreliggende Forslag, der er udarbejdet af Det statistiske Departement, og som Centralorganisationerne tidligere er gjort bekendt med.

Centralorganisationernes Repræsentanter erklærede, at man ikke paa nærværende Tidspunkt kun-

de tage Stilling til det fremsatte Forslag, som man ønskede at gøre til Genstand for en nærmere Prøvelse, hvorved man forudsatte, at supplerende Oplysninger vilde kunne meddeles Organisationerne ved Henvendelse til Finansministeriet.

Spørgsmaalet blev herefter udsat til senere Forhandling.

Mødet udsat.

Kl. 18 blev Forhandlingerne genoptaget.

Landstingsmand Ch. Petersen meddelte, at Centralorg. I kunde tiltræde det af Finansministeren fremsatte Forslag vedrørende Forhøjelse af Reguleringsstillægget for de ugifte Tjenestemænd under 40 Aar, idet man dog paaany maatte henstille, at Forhøjelsen blev beregnet paa Grundlag af 9 Portioner af Reguleringsstillægget.

Taleren henstillede derhos, at der blev gennemført en almindelig Forhøjelse af Reguleringsstillægget, idet han paaany præciserede, at Centralorg. I ikke kan godkende den gældende Ordning, hvorefter det i Tjenestemandsloven hjemlede Reguleringsstillæg er nedsat med 5 Portioner.

Taleren fremhævede i denne Forbindelse, at der paa en eller anden Maade bør gennemføres en Forbedring af Lønnen for gifte Tjenestemænd med Børn og henstillede til Overvejelse, at der som en Krigsforanstaltning blev gennemført en Ordning, hvorefter Tjenestemænd med 5 Børn og derover ikke skal afse nogen Reguleringsstillægsportion, medens Tjenestemænd med 4, 3, 2 og 1 Barn skal afse henholdsvis 1, 2, 3 eller 4 Portioner. En saadan Ordning vilde automatisk ophæves ved Prisfald, og den maa under de nuværende Forhold anses for stærkt paakrævet.

Centralorg. I ser naturligvis helst en saadan Ordning gennemført med det samme, men henstillede under alle Omstændigheder, at den blev optaget til Overvejelse pr. 1. April 1943.

Stationsforstander Høgsgaard, Rektor Bang og Førstelærer Kristensen tiltraadte Landstingsformand Ch. Petersens Udtalelser vedrørende Reguleringsstillægget til de ugifte, medens man forbeholdt de øvrige Centralorganisationers Stilling vedrørende det af Landstingsformanden skitserede Forslag vedrørende Forhøjelse af Reguleringsstillægget til gifte Tjenestemænd med Børn.

Finansministeren erklærede, at det af Centralorg. I senest fremsatte Forslag under ingen Omstændigheder kan fremmes paa nuværende Tidspunkt, og at der ikke nu kan gives Tilsagn om nogensomhelst fremtidige Forbedringer af Reguleringsstillægget, men at de herhenhørende Spørgsmaal maa optages ved senere Forhandlinger.

For saa vidt angaar Reguleringsstillægget til de ugifte Tjenestemænd under 40 Aar udtalte Ministeren, at han efter Omstændighederne kunde tiltræde, at Reguleringsstillægssætningen siden 1. April 1939 ved Beregningen opgjordes til 9 Portioner.

Forhandlingen sluttet.

FRA MEDLEMSKREDSSEN

Signal-Synlighedsforhold.

I D. L. T. Nr. 17 anker Lokomotivfører Spøer over det daarlige fremskudte Signal foran Lejre og med fuld Ret. Det er et daarligt Signal, maaske det farligste og daarligste i 1. Distrikt.

Det kan oplyses, at der fra min Side i flere Aar har været klaget over dette Signal, men uden Held, og jeg forstaaer udmærket Spøers Hentydning til de 800 Meters fremskudte Signaler foran Hvalsø; men desuden er der ogsaa foran Holbæk anbragt fremskudte Daglyssignaler, ganske vist kun paa 400 Meters Afstand.

Set fra et Lokomotivmands Standpunkt kunde Kablerne med lidt god Vilje og med større Virkning have været anvendt i Lejre, om saa kun det havde været i Kørselsretningen fra Hvalsø. Vi har jo i disse for os saa besværlige Aar saa mange halve Foranstaltninger, saa man udmærket kunde have Armsignal i den ene Kørselsretning og Daglyssignal i den anden paa samme Station.

For Tiden er der dog intet Haab om Daglyssignal i Lj., da det er umuligt at skaffe Kabler; men det vil sikkert blive noget af det første, der laves, naar Tiderne bedres. Det indrømmes jo af Administrationen, at Stedet er farligt, idet Hastigheden er nedsat grundet paa den daarlige Synlighed.

Der er mange andre Ting, som trykker, og hvis der vist lidt mere Forstaaelse fra d'Hrr. tilsynførendes Side, vilde vi komme lidt lettere over Besværlighederne. F. Eks. den Langsomhed — ja, det kunde næsten se ud som Modvilje — hvormed der arbejdes af Banetjenesten paa Kystbanen.

Den 1. Juli skrev jeg første Gang paa Lokomotivførerrapporten en Bemærkning om at faa kappet nogle Grene af Træerne foran flere Signaler paa Kystbanen, men endnu da dette skrives, er flere af Signalerne mere eller mindre skjult af nedhængende Grene. Flere Gange senere har jeg skrevet det samme paa Rapporten og paatalt det mundtlig i Distriktet; men hidtil uden Held. Det kan ikke være fordi det, som ønskes ændret, ikke er anført tydeligt nok. Jeg har anført, naar det var Grene fra et Egetræ, Blommetræ, Hægebirk eller hvad det nu kan være, som generer Synligheden, og til lige anført omtrentlig Afstand fra Signal. Men alt forgæves.

Hvad var nu mere rimeligt, end at Baneingeniøren for den paagældende Strækning kørte en Tur med mig paa Maskinen eller lod en Stedfortræder gøre det; alt ser anderledes ud fire Meter oppe end nede fra Jorden. Hvor vilde der spares mange Skrivelser, meget Arbejde og Penge ved en saadan Ordning.

Jeg har haft det lettere før i Tiden. Gennem flere Aar har jeg staaet i direkte Forbindelse med Overbanemestre, Telegrafmestre eller deres Forænder, naar der var en eller anden Ændring ved Signaler eller Træer, som ønskedes. Og den Ordning har jeg haft megen Glæde af, vore Ønsker

er saa godt som altid omgaaende imødekommet, naar det da var inden for visse Grænser. Nu er det mig betydet af Maskinbestyreren, at Distriktet vil have Føling med alle Signalsager, og saa maa jeg gaa Rapportvejen; men hvor er den lang.

Jeg kan vel ikke beskyldes for at have Skrivekløe, naar jeg har ventet i fire Maaneder paa at beklage mig, men paa den anden Side ønsker jeg heller ikke, det skal se ud som om, det er mig, der sover og ikke passer det Job, jeg har paataget mig.

Hvor trænger vi til en Standardisering af Signaler og Belysning. Se for Eks. de udmærkede „Giv Agt“-Tavler ved Strandmøllebroen, de kan ses i Mørke. Nogle Steder er „Giv Agt“-Tavlerne saa elendige, at selv en stedkendt Mand daarligt kan finde dem. Uden for Roskilde i Retning mod Gadstrup har man været saa fiffig at sætte „Giv Agt“-Tavlen til venstre for Sporet; mon der fløjtes der? Jeg tror det ikke.

Det er nok svært at skaffe Maling; men mon ikke der kan blive lidt til Kendingsmærkerne for Trinbrætter?

Paa nogle Stationer har man en efter Forholdene nogenlunde Belysning paa Perronerne, naar der er Tag over; andre Steder, for Eks. Helsingør, er der ravende sort, skønt der er et bredt Halvtag. Paa vor Anmodning er der anbragt en ekstra Lampe paa en af Søjlerne for at angive, hvor Maskinen skal standse; men, ja det lyder utroligt, det er en Glimlampe, som er anbragt under Skærm, saa kun Genskinnet fra denne naar Søjlen, den kan knap skimtes paa en Maskinlængde. Det er vistnok Maskinafdelingen, der har været Mester for denne Lampe, en 5 Lys Pære i Stedet for vilde gøre Underværker.

Hvorfor kan der ikke anbringes en blaa Lampe paa Vandkranerne og midt paa Perronerne, saa man kunde finde dem i Mørke? Der spares megen Tid paa Stationerne, naar Pakvognen kan anbringes rigtigt.

Det er tilsyneladende kun, hvor det er Lokomotivpersonalet, der har Brug for lidt Lys, at der skal knibes. Paa Næstved Station er der uden for Perrontaget anbragt en Lampe (lig Afgangsslygter), som brænder med stærkt hvidt Lys, naar der er Signal for Tog. Andre Steder, for Eks. Røngerbjerget paa Gb. brænder to stærke grønne Lys ved nordre og søndre Spor, og paa Pladserne er der de høje Lystaarne, altsammen sikkert højst nødvendigt; men det, vi søger om, kan jo ogsaa ligesom andre Lys slukkes, naar der er Luftalarm.

Hvis Armsignalerne var i den Stand, de skulde være, kunde vi sikkert være bedre tjent med dem; men mange af disse Signaler har den Skavank, at Signallygternes Stilling er afpasset efter Signalet i Stopstilling, altsaa Armen vandret. Naar Signalet bringes i Kørstilling, svinges det over Normalstilling og falder saa noget ned igen; dette samt Slid gør, at Signallygten i mange Tilfælde dækkes fuldstændig af den Dækplade, som midlertidigt er sat paa det kulørte Glas, hvilket bevirker, at vi kun

ser et svagt Skær fra Lampen. Naar saa Spændingen yderligere sættes ned under Mørklægningen, kan man forstaa de mange Klager over Signalerne, og nu faar vi vel snart noget af det allerværste: Rimfrost paa Glassene. Lad os være fri for at faa nedsat Spændingen i Armsignaler, og lad os samtidig faa efterset alle Armsignaler i Kørstilling, saa kan vi gaa Vinteren i Møde med bedre Fortrøstning.

Det vilde være interessant at høre noget om, hvorfor Daglyssignalerne paa den elektriske Nærtrafik maa være saa stærke, som de er, naar vi paa Strækninger med ren Dampkraft skal have nogle saa relativt sløje Lys i de fremskudte Signaler.

Hvor Daglyssignaler og Armsignaler anbringes Side om Side som i Ordrup, er Forholdet fortvivlet; det er umuligt i Tide at se det fremskudte Armsignal i Ordrup. En saadan Placering burde ikke finde Sted.
K. R. J. Olsen.

Vi kan ikke forstaa, at de af K. Olsen paaklagede Forhold ikke kan bringes i Orden. *Enhver* burde være stærkt interesseret i de bedst mulige Signal-Synlighedsforhold. Paa vor Forespørgsel oplyser Distriktets Maskintjeneste, at man har besigtiget Forholdene og i det store og hele er enig med K. Olsen. Det kan derfor ikke være dør, Sagen støder paa Vanskeligheder; det ligger snarere hos Banetjenesten.
Red.

KAMPEN MOD INFLATIONEN

Kontorchef i Arbejderbevægelsens Erhvervsraad, N. Lindberg, har paa eget Forlag udsendt en lille Bog: „Kamp mod Inflation eller Lønsenkning“, hvori han paa smaa 100 Sider belyser Prisdudviklingen og Indtægtsforholdene her i Landet siden 1939.

Forfatteren stiller det Spørgsmaal, om den med Hensyn til Beskæring af Arbejdernes Lønninger anvendte Fremgangsmaade er et Led i et alt omfattende System af Indgreb mod Inflation, eller om det er en forholdsvis enkeltstaaende Foranstaltning midt i en mere almindelig udbredt Lemfældighed og Mangel paa Kontrol over for andre Samfundsgrupper og deres Indtægter. I sidstnævnte Tilfælde kan der nemlig ikke tales om en størstilet Kamp mod Inflation, men blot om en Reallønssenkning, hvilket ikke kan have sin Rimelighed. Der bør efter Lindbergs Opfattelse indføres Skærper i Kontrollen med Prisdudviklingerne paa flere Omraader end hidtil. Saaledes synes det ulogisk, at Repræsentationen i de 2 Statsdannelser, der skal behandle Spørgsmaal om Indtægtsforøgelse — Arbejds- og Forligsnævnet, der regulerer Arbejdsløningerne, henholdsvis Priskontrolraadet, som regulerer Erhvervenes Avance — er højst ulige stillet. Det førstnævnte Sted har Arbejderne, som ønsker Indtægtsforbedring, ingen Stemmeret; dette har kun Formandsskabet; derimod har de, som ønsker højere Indtægtsmuligheder (Erhvervenes Repræsentanter), Stemmeret i Priskontrolraadet.

N. Lindberg gør gældende, at der maa vises stor Skarphed over for de Kredse, der ønsker at profi-

tere under den nuværende Situation. Kun ved en Politik, der er udsprunget af sand Følelse af Solidaritet og som holder streng Disciplin over for dem, der skejer ud, kan man undgaa de svære Kampe og Kriser, vort Samfund ellers vil komme ud for. Arbejderbefolkningen har udtrykt sin Tilslutning til en bredt anlagt Solidaritetspolitik; det staar nu til de Befolkningsgrupper, som Krigen ikke har ramt saa haardt, at give deres Tilslutning til Samarbejde paa det økonomiske Omraade, ikke ved Ord og Talemaader, men i Gerning.

Den interessante lille Bog koster 1,50 Kr. og faas i Boghandelen „Fremad“ samt hos Forfatteren selv.

Opmærksomhed frabedes.

Al Opmærksomhed i Anledning af mit 25 Aars Jubilæum frabedes.

J. W. Jensen,
Lokomotivfører, Viborg.

Lokomotivmester fratræder.

Med Udgangen af November Maaned d. A. fratræder Lokomotivmester C. Andersen sin Stilling som Leder af Slagelse Maskindepot.

Som Arbejdsleder ved Depotet har Andersen været flink og omgængelig. En Mester, som vi altid har kunnet henvende os til med vore Ønsker og Besværinger og altid være sikker paa at faa en pæn og forstaaende Modtagelse, enten det var Nat eller Dag. Stod det til Andersen skulde det nok blive ordnet til det bedste for os.

Det siger vi Andersen Tak for. Naar han nu forlader Slagelse og flytter til København, vil vi ønske for ham, at han maa for Lov til at nyde Aarene, som kommer, og vi haaber, at han maa have nogle gode Minder fra sin Tid som Lokomotivmester hos os.

Sg.-Lokomotivførere.

Taksigelse.

Hjertelig Tak for venlig Opmærksomhed ved min Hustrus Begravelse.

H. Schneider,
Lokomotivfører, Lunderskov.

Bestyrelsesvalg i Statsbanepersonalets Sygekasse.

Der er nu udskrevet Valg af 12 Bestyrelsesmedlemmer og Suppleanter for disse.

Af de ubemidlede nydende Medlemmer skal vælges 10 Bestyrelsesmedlemmer og af de bemidlede nydende 2. Valget gælder for Tiden fra 1. April 1943 indtil 31. Marts 1947. Kandidatlistes skal være anmeldt for Sygekassens Kontor senest den 15. December. Interessenterne har kun Valgret indenfor den Gruppe af Sygekassens Medlemmer (ubemidlede henholdsvis bemidlede) de tilhører, men er uden Hensyn til Bemidlethed valgbar indenfor begge Grupper.

Udnævnelse fra 1.—11.—42:

Lokomotivfyrbøder til Lokomotivfører (min. Udn.):
 S. W. Assens, Kalundborg, i Padborg.
 P. H. S. A. Ovesen, Fredericia, i Kolding.
 S. C. T. Andersen, Struer, i Brande.
 M. B. Jensen, Aarhus H., i Padborg.
 K. B. Sprogøe, Struer, i Brande.
 K. G. L. Larsen, Nyborg, i Vejle H.
 P. H. Jensen, Nyborg, i Brande.
 H. P. B. Orstrand, Helsingør, i Padborg.
 B. K. P. R. Nielsen, Helsingør, i Padborg.
 H. N. K. Leth, Aarhus, i Aalborg.

Forflyttelse efter Ansøgning fra 1.—11.—42:

Lokomotivførerne:
 S. A. Botling, Padborg, til Haderslev.
 E. A. Christensen, Padborg, til Horsens.
 H. E. Borges, Padborg, til Horsens.
 J. E. Jakobsen, Struer, til Vejle H.
 K. O. Petersen, Aalborg, til Kolding.
 V. Laursen, Padborg, til Kolding.
 A. L. S. A. Jensen, Brande, til Struer.

Lokomotivfyrbøderne:

P. A. Kristensen, Herning, til Aarhus H.
 A. Søndergaard, Skanderborg, til Aarhus H.
 H. Svendsen, Struer, til Aarhus H.
 K. Møller, Struer, til Aarhus H.
 K. H. Pedersen, Struer, til Aarhus H.
 S. E. Kirkegaard, Herning, til Skanderborg.

Forflyttelse (uansøgt) fra 1.—11.—42:

Lokomotivførerne:
 (L) P. Pedersen, Helgoland, til Kbhavns Godsbgd.
 (L) N. V. P. Petersen, Helgoland, til Kbhavns Godsbgd.
 (L) H. K. Jensen, Helgoland, til Kbhavns Godsbgd.

Afsked:

Lokomotivfører M. F. Møller, Fredericia, efter Ans. p. Gr. af Alder med Pension fra 31.—1.—43 (min. Afsked).
 Lokomotivfører Jens Julius Nielsen, Kbhavns Godsbgd., efter Ans. p. Gr. af Alder med Pension fra 31.—1.—43 (min. Afsked).

2 Artikler fra „Medlemskredsen“ samt Aislutningen paa Foredraget om Trykluftbremsen maa paa Grund af Pladsmangel udsættes til næste Nummer.

Red.

Kuranstalt for: **Klokken og Inhalatorium**

Forkølelsessygdomme - Hals-, Strube- og Luftrørskatar.
 Bronchitis og Asthma - hos Voksne og Børn.

Kronprinsessegade 22 — Aabent Kl. 9—15 — Telefon Palæ 7

Hygiejniske Gummivarer

Katalog gratis

Amk. Gummivare Industri

Vestergade 3 København K. Tlf. Byen 4195

**Der er en Del Folk
 i faste Stillinger**

som udelukkende køber Deres Møbler i det anerkendte
 Møbefirma **HOLM & LARSEN**

Skandinaviens største Møbelmagasin. Vort Firma, grundl. 1895,
 yder Dem den største Garanti og borger for reel Behandling.

KREDIT

kan indrømmes fra 20 Kr. pr. Md. Brugte Møbler tages i Bytte.

HOLM & LARSEN A/S

St. Nikolajvej 8 — C. 71 55 — Nora 71 29

En gammel Forlovelsesring

eller den Broche, De synes er for umoderne, kan paa mit Værksted blive en fiks, moderne Ring, som alle vil beundre, naar De bærer den. Alle Omsmeltinger udføres til absolut billigste Priser.

OVE EHLERS - Juveler og Guldsmed

Værnedamsvej 1 . Telefon Eva 135
 N. Frihavnsvej 30 . Telefon Øbro 1471 v

Nykøbing Falster

HERRE- OG DRENGEBEKLÆDNING

BRISTOL

Poul Jensen

Nykøbing F.

REDAKTION: Soph. Jensen og E. Kuhn, førstnævnte ansvarhavende. Vestre Boulevard 45, København V. Telefon Central 7708.

Udgaar 2 Gange mdl. — Abonnementspris: Kr. 8 aarlig. Tegnes paa alle Postkontorer i Skandinavien.

ANNONCE-EKSPEDITION:

Vestre Boulevard 45, København V.
 Telefon Central 7708 — Kontortid Kl. 10—16.
 Postkonto 20 541.